

nærområdet, hvis man skal sørge for at hjælpe de mennesker, der er i alvorlig nød og mangler mad, huse osv. Så derfor er det en hastesag, og derfor kan vi sagtens leve med, at man ikke har spurgt FN.

Arne Melchior (CD):

Heldigvis er der klare tegn på, at en helt overvældende del af den danske befolkning støtter de ting, som den danske regering har involveret Danmark i i forbindelse med begivenhederne i det tidligere Jugoslavien.

Men vi får en del breve, og vi ser nogle artikler, som påpeger, at Danmark ikke har været i krig – altså før nu – siden 1864. Derved overser man, at en del gode danskere faktisk var i krig under Anden Verdenskrig.

Så hævdes det også, at Danmark ikke har deltaget i en angrebskrig i de sidste 300 år. Jeg skal benytte denne påpegning til at gøre opmærksom på, at der her ikke er tale om en angrebskrig. Der er tale om en forsvarskrig. Der er tale om et angreb på et styre, som er kriminelt, som er forbryderisk, som forfølger, torturerer, afliver og fordriver mennesker. Et angreb på dem – ja – men det er altså en forsvarskrig til fordel for de ofre, der er udset.

Verden forandrer sig som bekendt ikke altid kun til det bedre, men på nogle områder heldigvis da netop til det bedre. Og det er en af de bedre udviklinger i verden, at vi ikke stillesiddende tolererer den slags forbrydelser. Bare vi for 60 år siden havde været lige så kloge, så ville måske 50-60 millioner menneskers død være blevet sparet og en masse grufulde ulykker i kølvandet deraf.

Dette er mit udgangspunkt og baggrunden for, at CD kan støtte det her fremsatte forslag; og jeg holder mig specielt til selve forslagets tekst og læser bemærkningerne som en hensigtserklæring. Og der skal ikke herske nogen tvivl om, at CD er villig til at gå langt videre, hvis, såfremt, i fald det måtte blive behøveligt. Hvis situationen, som vi ikke kan forudse ret mange dage ad gangen, skulle kræve det, vil CD selvfølgelig være på plads som de loyale og entusiastiske NATO-partnere, vi er. Og sikken et held, at det danske folk var kloget nok til fra starten af at være med i denne uundværlige alliance.

Jeg kan derfor støtte Venstres ordfører i hans udtalelser om, at vi skal være parate til det, som situationen måtte nødvendiggøre, ud fra de grundprincipper, der er fælles for de fleste par-

tier her i Folketinget. Der må være tale om en fleksibilitet, således at der kan handles alt efter situationens ændring; og udenrigsministerens tilsagn om i givet fald, hvis det er store ændringer andet end talmæssige ændringer, der er tale om, men principielle ændringer, da at inddrage Folketinget, er rigeligt tilfredsstillende for os i CD.

Det bebrejdes så meget, at NATO og vi andre ikke har været forudseende nok. Nej, der er visse forbrydelser, man altså ikke kan forudse. Her er man forudseende. Og vi ser altså også lidt længere: Hvis det bliver nødvendigt at vise videre støtte til NATO-aktioner for at forsvare de svage, de forfulgte, så er CD med.

Jeg går da ud fra, at vores Forsvarsministerium og forsvarsledelsen for længst er i gang med at forberede sig på eventualiteter, hvis udseende vi ikke kender i dag. Det må være en dårlig ledelse, der ikke har skuffeplaner, der ikke er så forudseende, at man forbereder sig på muligheder, som vi ikke kender i dag. Og jeg er ganske tryk ved, at det selvfølgelig sker, som det bør ske.

Jeg har ikke nogen anden kritik i det hele taget end et lille hjertesuk, at vi har fået en køreplan fra Forsvarsudvalgets formand om, at vi skal gøre det her færdigt på tirsdag. Jeg havde ikke set spor galt i, eller rettere sagt jeg havde gerne set, at vi havde gjort det færdigt i løbet af weekenden for at give et signal om, at mens andre ligger og forbløder og sulter, så kan vi også godt skynde os.

Så jeg havde ikke behøvet den tænkepause, og vi kunne med respekt for kirketiden på søndag udmærket have gjort denne her sag færdig i løbet af weekenden.

Men dette skal altså bare være et ekstra tilsagn om, at vi i hvert fald ikke i 5 minutter skal hindre færdiggørelsen af dette forslag.

Jørgen Estrup (RV):

Det er uægtelig en tragisk situation, ikke mindst for den kosovoalbanske civilbefolkning, og derfor er der selvfølgelig nogle hovedhensyn at tage ud over det almindelige hensyn at få stoppet konflikten på et grundlag, der er acceptabelt og fremadrettet.

Der er to umiddelbare hensyn. Det ene er at gøre så meget som overhovedet muligt for at sikre den civilbefolkning fra Kosovo, der er på flugt, og det andet er at forhindre, at konflikten breder sig til de omkringliggende lande.